

ЗИ-МО-ВИЙ СТРУ-МОК

Під пень-ком жив стру-мок. На-вес-ні ко-ло ньо-го роз-кві-та-ли про-ліс-ки. У-літ-ку він віль-но плив по ка-мін-ню до ве-ли-ко-ї річ-ки. Во-се-ни по ньо-му пус-ка-ли ко-раб-ли-ки лі-со-ві зві-рі.

А ось у-зим-ку стру-мок за-су-му-вав. Зві-рі ка-та-ли-ся на ков-за-нах на кри-зі річ-ки. І стру-моч-ку ста-ло са-мот-ньо під льо-дом.

Рап-том до ньо-го під-ле-тів сні-гур і гук-нув сво-їм дру-зям:

— А ось цей — як-раз під-хо-дить!

Ви-я-ви-лось, що сні-гурі теж люб-лять ка-та-ти-ся на ков-за-нах, але на річ-ці — над-то ве-ли-ка для них ков-зан-ка.

І пта-хи за-круж-ля-ли на льоду і зве-се-ли-ли стру-мо-чок.

ВІ-ЗЕ-РУН-КИ НА ВІК-НІ

У хат-ці зай-ців все бу-ло го-то-ве до зу-стрі-чі Но-во-го ро-ку. Зай-че-ня-та ви-рі-за-ли з па-пе-ру сні-жин-ки та під-ві-си-ли їх до сте-лі. Зай-чи-ха спек-ла морк-вя-ний пи-ріг. По-се-ред кім-на-ти сто-я-ла лі-со-ва кра-су-ня — я-лин-ка, вся в іг-раш-ках і гір-лян-дах.

Зай-че-ня пі-дій-шло до вік-на та спи-та-ло: — А чим мож-на ві-кон-це при-кра-си-ти? По-чув Мо-роз ці сло-ва й роз-пи-сав скло тон-ким ме-ре-жа-ним ві-зе-рун-ком. Зай-че-ня-та так і за-плес-ка-ли лап-ка-ми.

Те-пер у-ся ха-тин-ка ста-ла но-во-річ-но-ю!

